

Teza: zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów; nienależyte wykonywanie czynności zawodowych.

1.

Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów musi być skonkretyzowany, nie wystarczy samo powołanie się na naruszenie art. 7 k.p.k.

2.

Czyny polegające na: wniesieniu przez pełnomocnika apelacji z przekroczeniem terminu, długotrwałym nie informowaniu klienta o odrzuceniu apelacji oraz nie wydawaniu mu dokumentów, stanowią poważne delikty dyscyplinarne, uzasadniające zastosowanie kar pieniężnych.

Sygn. akt WO-1/21

ORZECZENIE

z dnia 6 maja 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: S WSD Michał Rajski

S WSD Marta Stryjek - sprawozdawca Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego K. M., wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. pod numerem wpisu (...)

obwinionej o to, że:

I.

w Ś., w okresie co najmniej od dnia 27.11.2019 r. do dnia 08.07.2020 r., jako pełnomocnik z wyboru Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś., pomimo żądania swojego mocodawcy, nie zwróciła otrzymanych od niego dokumentów dotyczących członków Wspólnoty M. i M. małżonków R., związanych z planowaną realizacją roszczeń Wspólnoty wobec nich, obejmujących m.in. filmy, zdjęcia oraz oświadczenia składane na policji, powierzonych radcy prawnemu w toku świadczonej przez niego na rzecz mocodawcy pomocy prawnej, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami oraz etycznego obowiązku wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego radca prawny prowadził sprawę, otrzymanych od klienta dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

II.

w Ś., w okresie od dnia 25.03.2019 r. do dnia 08.07.2020 r., działając jako pełnomocnik pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś. w sprawie z powództwa M. R. (2) i M. R. (3) o uchylenie uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś., nie poinformowała swojego mocodawcy o treści postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 19.03.2019 r., sygn. akt: I C 1274/18, w przedmiocie odrzucenia apelacji pozwanej oraz o kolejnych rozstrzygnięciach sądów wydanych w sprawie, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, oraz etycznego obowiązku informowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

III.

w Ś., w dniu 14.02.2019 r., złożyła środek zaskarżenia, w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15.01.2019 r. sygn. akt I C 1274/18, na rzecz mocodawcy Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś. z przekroczeniem terminu, wskutek czego apelacja została odrzucona, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego oraz etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

IV.

w S., w okresie od dnia 31.01.2020 r. do dnia 06.05.2020 r., nie wypełniła obowiązku złożenia na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w S. wyjaśnień w wyznaczonym terminie w sprawie sygn. akt (...), czym naruszyła etyczny obowiązek, złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy w sprawach wynikających z ustawowych zadań samorządu radców prawnych bądź Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 23 września 2020 r. (sygn. akt: D/OSD/28/20)

orzeka:

1.

zaskarżone orzeczenie utrzymuje w całości w mocy;

2.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego K. M. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.500,00 (słownie: jeden tysiąc pięćset) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w W..

Uzasadnienie

Wnioskiem o ukaranie z dnia 8 lipca 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. o ukaranie radcy prawnego K. M. (dalej (...)) z tytułu tego, że:

I.

w Ś., w okresie co najmniej od dnia 27.11.2019 r. do dnia 08.07.2020 r., jako pełnomocnik z wyboru Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś., pomimo żądania swojego mocodawcy, nie zwróciła otrzymanych od niego dokumentów dotyczących członków Wspólnoty M. i M. małżonków R., związanych z planowaną realizacją roszczeń Wspólnoty wobec nich, obejmujących m.in. filmy, zdjęcia oraz oświadczenia składane na policji, powierzonych radcy prawnemu w toku świadczonej przez niego na rzecz mocodawcy pomocy prawnej, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami oraz etycznego obowiązku wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego na podstawie którego radca prawny prowadził sprawę, otrzymanych od klienta dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

II.

w Ś., w okresie od dnia 25.03.2019 r. do dnia 08.07.2020 r., działając jako pełnomocnik pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś. w sprawie z powództwa M. R. (2) i M. R. (3) o uchylenie uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś., nie poinformowała swojego mocodawcy o treści postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19.03.2019 r., sygn. akt: I C 1274/18, w przedmiocie odrzucenia apelacji pozwanej oraz o kolejnych rozstrzygnięciach sądów wydanych w sprawie, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, oraz etycznego obowiązku informowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

III.

w Ś., w dniu 14.02.2019 r., złożyła środek zaskarżenia, w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15.01.2019 r. sygn. akt I C 1274/18, na rzecz mocodawcy Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) - F w Ś. z przekroczeniem terminu, wskutek czego apelacja została odrzucona, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego oraz etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

IV.

w S., w okresie od dnia 31.01.2020 r. do dnia 06.05.2020 r., nie wypełniła obowiązku złożenia na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w S. wyjaśnień w wyznaczonym terminie w sprawie sygn. akt (...), czym naruszyła etyczny obowiązek, złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego lub jego

zastępcy w sprawach wynikających z ustawowych zadań samorządu radców prawnych bądź Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, to jest o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z dnia 23 września 2020 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. (dalej (...) lub „Sąd I instancji”) uznał Obwinioną za winną zarzucanych czynów i wymierzył następujące kary:

I.

za czyn I - karę pieniężną w wysokości 3.900 zł,

II.

za czyn II - karę pieniężną w wysokości 3.900 zł,

III.

za czyn III - karę pieniężną w wysokości 3.375 zł,

IV.

za czyn IV - karę pieniężną w wysokości 3.900 zł.

Wyżej wskazane kary pieniężne zostały połączone w ten sposób, że wymierzona została kara łączna w wysokości 10.000 zł. Obwiniona została też obciążona kosztami w wysokości 2.500 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie w ustawowym terminie wniosła Obwiniona, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 22 § 1 oraz § 2 Kpk w związku z art. 193 § 1 Kpk poprzez nieuwzględnienie złożonego w dniu 22.09.2020 r. wniosku Obwinionej o zawieszenie postępowania ze względu na jej stan zdrowia bez zasięgnięcia stosownej opinii biegłego sądowego i to pomimo że rozpatrzenie tego wniosku wymagało wiadomości specjalnych, których bezspornie nie posiadały osoby zasiadające w składzie orzekającym (dalej „Zarzut 1”);

2.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 22 § 1 oraz § 2 Kpk w związku z art. 100 § 2 Kpk, poprzez nierozpatrzenie w toku postępowania złożonego przez Obwinioną wniosku o zawieszenie postępowania w drodze wydania stosownego postanowienia oraz powiadomienia o fakcie wydania tego postanowienia Obwinionej, przez co uniemożliwiono jej skorzystanie z przysługujących jej środków odwoławczych (dalej „Zarzut 2”);

3.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 Kpk poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu zasady in dubio pro reo i to pomimo niemożności brania przez Obwinioną aktywnego udziału w prowadzonym postępowaniu ze względu na stan zdrowia i całkowitego zignorowania wniosku Obwinionej o zawieszenie tego postępowania (dalej „Zarzut 3”);

4.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie poprzez niezastosowanie w sprawie art. 411 § 1 Kpk pomimo istnienia w sprawie ważnych powodów uzasadniających odroczenie wydania orzeczenia w niniejszej sprawie (dalej „Zarzut 4”);

5.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, a w szczególności dokonanie tej oceny bez zasad doświadczenia życiowego (dalej „Zarzut 5”);

6.

na podstawie art. 438 pkt 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28-12-2010 w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 6 i art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22-11-2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Zawodowej, poprzez uznanie iż Obwiniona w sposób nieprawidłowy wykonywała swoje obowiązki zawodowe m.in. rzekomo błędnie informując skarżącą o jej sytuacji prawnej (dalej „Zarzut 6”);

7.

na podstawie art. 438 pkt 4 Kpk rażąca niewspółmierność wymierzonej Obwinionej kary (dalej „Zarzut 7”);

8.

na podstawie art. 439 § 1 pkt 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez fakt wzięcia udziału w wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez osoby nieuprawnione (dalej „Zarzut 8”).

Obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w S..

Wniosła ponadto na podstawie art. 22 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - o zawieszenie postępowania odwoławczego ze względu na swój stan zdrowia uniemożliwiający wzięcie w tym postępowaniu aktywnego udziału, w szczególności w sytuacji epidemiologicznej zaistniałej w Polsce (w tym zakresie WSD wydał postanowienie w dniu 6 maja 2021 r.).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie. WSD w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez OSD. Dowody zgromadzone w postępowaniu nie pozostawiają wątpliwości co do trafności wszystkich poczynionych ustaleń.

1. Przede wszystkim chybiony jest Zarzut 1 dotyczący nieprawidłowego rozpoznania przez OSD wniosku Obwinionej o zawieszenie postępowania a to z tej przyczyny, że wniosek taki wpłynął do akt sprawy po wydaniu orzeczenia przez OSD (k. 41 - 50 akt OSD). Rozprawa przed OSD i wydanie orzeczenia miały miejsce w dniu 23 września 2020 r. W

tym samym dniu Obwiniona nadała w placówce pocztowej wniosek o zawieszenie postępowania, który trafił do akt sprawy w dniu 24 września 2020 r. Taka sekwencja zdarzeń sprawia, że obszernie uzasadnione w odwołaniu zarzucane Sądowi I instancji naruszenie art. 22 § 1 Kpk nie miało miejsca. Ma przy tym rację Obwiniona, że do zawieszenia postępowania może dojść także z urzędu, tyle że - wbrew twierdzeniom odwołania - do czasu upływu do akt sprawy wniosku o zawieszenie postępowania akta te nie zawierały jakiejkolwiek dokumentacji medycznej Obwinionej. Sąd dyscyplinarny - z mocy art. 2 § 1 pkt 4 Kpk w związku art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - ma obowiązek tak kształtować postępowanie dyscyplinarne, by rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie. Nie sposób czynić Sądowi I instancji zarzutów z - co trzeba powiedzieć wyraźnie - zbyt późnego złożenia wniosku przez samą Obwinioną. Obwiniona, składając wniosek w placówce pocztowej w dniu rozprawy w innej miejscowości niż siedziba OSD (Ś.), musiała liczyć się z tym, że w zasadzie niemożliwym było, by wpłynął on do akt sprawy przed rozprawą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa dodatkowo, że Obwiniona miała świadomość prowadzenia dochodzenia dyscyplinarnego, gdyż doręczana jej była korespondencja na tym etapie postępowania. O skierowaniu wniosku o ukaranie do sądu dyscyplinarnego miała zaś wiedzę od dnia 31 sierpnia 2020 r. (k. 16 i 21 akt OSD - data doręczenia wniosku o ukaranie i zawiadomienia o rozprawie). Mimo to dopiero w dniu rozprawy Obwiniona wysłała wniosek o zawieszenie postępowania, a nawet kierując do OSD w dniu rozprawy wiadomość mailową nie zawarła informacji o istnieniu - jej zdaniem - przesłanek do zawieszenia postępowania (k. 30 akt OSD).

Nie potwierdził się zatem Zarzut 1 i 2 - zarówno wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, jak i sam wniosek o zawieszenie postępowania wpłynęły do OSD po wydaniu orzeczenia.

2. Zarzut 3 w istocie również sprowadza się do twierdzenia, iż Sąd I instancji zignorował wniosek o zawieszenie postępowania, co - jak wskazano wyżej - nie miało miejsca. Inna odsłona tego zarzutu to twierdzenie o nieuwzględnieniu zasady in dubio pro reo przy wyrokowaniu (art. 5 § 2 Kpk). Wyższy Sąd Dyscyplinarny wyjaśnia, że zasadę domniemania niewinności stosuje się - zgodnie z brzmieniem art. 5 § 2 Kpk - do „niedających się usunąć wątpliwości” (które istotnie należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego - czy - jak w przypadku postępowania dyscyplinarnego - obwinionego). Podkreślenia wymaga, że obowiązek rozstrzygania na korzyść obwinionego aktualizuje się w sytuacji, gdy w sprawie istnieją „niedające się usunąć wątpliwości”. W sprawie niniejszej zgromadzony przez OSD materiał dowodowy takich wątpliwości nie pozostawia - istnienie podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionej jest jednoznaczne. Reguła in dubio pro reo nie może być rozumiana w ten sposób, że nakazuje ona uniewinnianie przy ewidentnym nie budzącym wątpliwości materiale dowodowym, świadczącym o popełnieniu deliktu. Takie postrzeganie tej normy (postulowane przez Obwinioną) stanowiłoby kompletne wypaczenie celów stawianych postępowaniu dyscyplinarnemu, uniemożliwiające zastosowanie trafnej reakcji dyscyplinarnej polegającej na tym, by sprawca deliktu został pociągnięty do odpowiedzialności (art. 2 § 1 pkt 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych).

3.

Nietrafny jest także Zarzut 4, który miałby polegać na nieodroczeniu wydania orzeczenia w sprawie (art. 411 § 1 Kpk). Przypomnieć należy, że oczekiwany przez Obwinioną skutek w postaci wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji mogłaby spowodować taka obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 Kpk). Z istoty rzeczy o takim naruszeniu nie może być mowy w przypadku art. 411 § 1 Kpk, gdyż nie można naruszyć tej normy w sposób mający wpływ na wynik sprawy, skoro odroczenie wydania wyroku (orzeczenia) następuje na etapie wyrokowania (przepis ten znajduje się w „Rozdziale 47. Wyrokowanie” w Kpk). Przypomnieć jedynie także warto, że zasadą (tak w postępowaniu karnym, jak i tym bardziej dyscyplinarnym) jest narada nad wyrokiem (orzeczeniem) niezwłocznie po wysłuchaniu głosów końcowych (art. 408 Kpk). To sąd może zdecydować o odroczeniu wydania wyroku „w sprawne zawilej albo z innych ważnych powodów” (za „sprawę zawilej” należy rozumieć sprawę o skomplikowanym stanie faktycznym lub prawnym, także z bogatym materiałem dowodowym) i to do jego oceny należy, czy charakter sprawy uzasadnia odroczenie wydania wyroku - maksymalnie o 14 dni. Zarzut

4 nie wskazuje, w jaki sposób nieodroczenie wydania orzeczenia miałyby mieć wpływ na jego treść, a zdaniem WSD takie twierdzenie należałoby - z przyczyn wskazanych wcześniej - a priori odrzucić.

4.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Sąd I instancji nie naruszył także art. 7 Kpk (Zarzut 5), tym bardziej, że zarzut nie precyzuje, w jaki sposób zasady doświadczenia życiowego miałyby zmienić dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów (a uzasadnienie tego zarzutu odwoławczego jawi się jako szczątkowe i nie dotyczące sprawy niniejszej - przez wskazanie na 3-letni okres nieinformowania Klienta przez Obwinioną, który to okres nie wynika z przypisanych Obwinionej przez OSD czynów). Sąd I instancji, dysponując kompletnym materiałem dowodowym, przystąpił do jego analizy i oceny. Obu tym czynnościom nie można zarzucić dowolności, niekonsekwencji czy braku logiki w rozumowaniu. Obwiniona w odwołaniu nie podjęła nawet próby wykazania, w jaki sposób zasady doświadczenia życiowego miałyby wpłynąć na ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, który - co należy przyznać - jest dość jednoznaczny w swojej wymowie.

5.

Analogicznie chybiony jest Zarzut 6 - postępowanie dowodowe Sądu I instancji doprowadziło ten Sąd do oceny, iż Obwiniona naruszyła normy etyczne w sposób powodujący odpowiedzialność dyscyplinarną w postaci kar wymierzonych Obwinionej, co do których Sąd I instancji w sposób szczegółowy uzasadnił swoje stanowisko (Zarzut 7). WSD podziela ocenę Sądu I instancji, że charakter przypisanych Obwinionej czynów oraz ich skutki uzasadniają wymierzenie kar pieniężnych. Wymierzone kary jednostkowe plasują się w okolicach dolnej granicy kary pieniężnej przewidzianej w art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych.

Jeśli chodzi o wymierzoną karę łączną, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa że kara ta (w wysokości 10.000 zł) jest karą oczywiście dolegliwą dla Obwinionej, ale równocześnie jest istotnie niższa niż maksymalna łączna kara pieniężna wskazana w art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych. Gdyby OSD zastosował zasadę kumulacji (polegającą na zsumowaniu kar podlegających łączeniu, na co pozwala powołany art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych), kara wyniosłaby 15.075 zł. Oczywiście najkorzystniejsze dla Obwinionej byłoby wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji (kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych - tutaj: 3.900 zł). Zastosowanie zasady absorpcji kłóciłoby się jednak z wymaganiami prewencji tak ogólnej, jak i szczególnej. Stosunkowo długi czas trwania deliktów dyscyplinarnych, ich skutki oraz postawa Obwinionej po popełnieniu deliktów dyscyplinarnych w pełni uzasadniają przyjętą przez OSD zasadę asperacji polegającą na orzeczeniu kary łącznej w wysokości wyższej od najwyższej z kar podlegających połączeniu, ale jednocześnie niższej od sumy łączonych kar. Tym samym WSD nie znajduje podstaw do interwencji natury instancyjnej w wysokość wymierzonych kar, w tym kary łącznej, której wysokość mieści się w granicach przewidzianych w art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych.

6.

Wreszcie odnieść się należy do tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. twierdzenia o wzięciu udziału w wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez osoby nieuprawnione (Zarzut 8). Obwiniona powołuje się przy tym na wątpliwości co do prawidłowości wyborów Zgromadzenia Delegatów w OIRP w S. w 2020 r., które miałyby się przełożyć na nieprawidłowość uchwał tego Zgromadzenia, będącego organem władnym do wyboru członków okręgowego sądu dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że zgodnie z art. 60 pkt 8a ustawy o radcach prawnych Krajowa Rada Radców Prawnych ma kompetencję do uchylania sprzecznych z prawem uchwał zgromadzenia okręgowej izby radców prawnych. KRRP nie skorzystała ze swojej ustawowej kompetencji w odniesieniu do uchwały zgromadzenia delegatów OIRP w S. dotyczącej wyboru członków okręgowego sądu dyscyplinarnego tej Izby (art. 50 ust. 4 pkt 3 ustawy o radcach prawnych). Twierdzenia Obwinionej i próba wywiedzenia z uchwały KRRP z dnia 6 czerwca 2020 r. uchylającej uchwałę Nadzwyczajnego Zgromadzenia Delegatów Okręgowej Izby Radców Prawych w S. w sprawie podziału radców

prawnych na rejony i ustalenia liczby delegatów na Zgromadzenie Delegatów Okręgowej Izby Radców Prawych w S. z poszczególnych rejonów wadliwości wyborów członków OSD OIRP w S. są daleko posuniętą spekulacją, która nie została odzwierciedlona w decyzjach Krajowej Rady Radców Prawnych. Z powyższych przyczyn WSD uznaje, że zarzut wzięcia w wydaniu orzeczenia osób nieuprawnionych (art. 439 § 1 pkt 1 Kpk) nie ma uzasadnionych podstaw w sprawie niniejszej.

Po rozważeniu zarzutów i okoliczności podniesionych w odwołaniu, w świetle analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w powiązaniu z oceną sposobu procedowania OSD oraz lekturą pisemnych motywów orzeczenia, Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził istnienia wad postępowania wskazanych w środku odwoławczym. Sąd odwoławczy nie dopatrył się też podstaw do zastosowania w sprawie z urzędu art. 439 i 440 Kpk. W tym stanie rzeczy wniosek o zmianę, względnie o uchylenie, zaskarżonego orzeczenia nie mógł zostać uwzględniony, a na podstawie art. 437 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r. w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.